

LBRIS

We know
books

Harriet Lummis Smith

POLLYANNA
datoria de onoare

În românește de
Anca-Irina Ionescu

SOPHIA / METAFRAZE
București

Cuprins

I. Casa de peste drum	5
II. Introducere	15
III. Alianța	26
IV. Răpitorii	39
V. Conversația telefonică	52
VI. <i>Dureri crescânde</i>	64
VII. Un portret de familie	76
VIII. Pollyanna realizează un nou început	89
IX. Fata cu pălărie neagră	101
X. Menajeria crește	113
XI. Ați greșit numărul	124
XII. Vânătoarea și captura	134
XIII. Doamna cea obosită	146
XIV. „Necruțător ca mormântul”	162
XV. Paula	171
XVI. Dineul	182
XVII. Lucrurile iau o întorsătură bună	193
XVIII. Doamna dispărută	206
XIX. Paula are nevoie de un prieten	216
XX. O zi furtunoasă	228

XXI. Jimmy are remușcări	240
XXII. Pollyanna smulge o promisiune	251
XXIII. Mărturisire prin intermediar.	265
XXIV. „De bună credință sunt rănila pricinuite de un prieten”	277
XXV. Familia Carew vine în ajutor	290
XXVI. Totul e bine când se sfârșește cu bine	302

Comenzi:
www.librariasophia.ro

Difuzare:
SUPERGRAPH
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Vă așteptăm la
LIBRĂRIA SOPHIA
str. Bibescu Vodă nr. 19,
040151, București, sector 4
(lângă Facultatea de Teologie)
tel. 021-336.10.00; 0722 266.618
www.librariasophia.ro

CAPITOLUL I

Casa de peste drum

Redactor: Laura Mândrilă

Ilustrație copertă: Ovidiu Gliga

Traducere după originalul în limba engleză: Harriet Lummis Smith, *Pollyanna's Debt of Honour*, George G. Harrap & Co Ltd., Londra, 1927.

© SOPHIA / METAFRAZE, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, HARRIET LUMMIS

Pollyanna – datoria de onoare / Harriet Lummis Smith;
în românește de Anca Irina Ionescu – București:
Editura Sophia: Metafrază, 2020
ISBN 978-973-136-739-2; ISBN 978-606-8997-09-4

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

Casa de peste drum îi amintea întotdeauna Pollyannei de o bunicuță demodată, înconjurată de boboci de rață. Casa Whiting, cum era numită, fusese construită ca reședință de țară cu mult înainte să fie proiectat cartierul și de la prima privire îți dădeai seama că avea prea puține băi și prea multe debarale. Rămăsese pustie ani de zile, din cauza unei succesiuni care se desfășura cu încetineala mai mult decât proverbială a legii. Gardul viu crescuse înalt și fel de fel de tufișuri cu frunze persistente se răsfireau pe pajiște, iar trandafirii, liliacul și glicina din pricina lipsei de grijă crescuseră după bunul plac și la întâmplare.

Semnele care prevesteau că vechea casă urma să fie din nou locuită au stârnit un val de emoție de-a lungul întregii Elsinore Terrace. Doamna Warner, vecina de lângă Pollyanna, spunea că gardul viu neîngrijit îi zgâria ochii de ani de zile, iar doamna Hunt, vecina din partea cealaltă

tă, mărturisea că, după părerea ei, o casă pustie atrage întotdeauna vagabonzii. Pollyanna era încântată mai ales deoarece casa Whiting îi făcea impresia că are toate calitățile pentru a fi o reședință încântătoare și parcă era păcat să nu se bucure nimeni de ea.

Imediat după rezolvarea succesiunii, casa a trecut în proprietatea altcuiva, și noii locatari s-au apucat de îndată să o renoveze din temelii. Reparațiile începute de la acoperiș s-au încheiat de abia când au ajuns la pivniță. Zidari, tâmplari, instalatori, tapiteri și zugravi s-au perindat cu repeziciune într-un du-te-vino. Apoi s-au apucat de exterioare, au tuns gardul viu și tufele, au smuls buruienile de pe pajiște, au înlocuit gazonul acolo unde era necesar. Și după aceea Elsinore Terrace, nerăbătoare, a fost gata de primirea noilor vecini.

Dar repeziciunea neobișnuită cu care lucrase ră muncitorii nu se datorase, se pare, nerăbdării noilor proprietari de a-și lua casa în primire. Zilele se transformau pe nesimțite în săptămâni, și bătrâna casă, după scurta perioadă de alertă, a revenit la inerția de odinioară. Și iarba a crescut din nou, gardul viu a început să dea vlăstare timide, ca și când ar fi vrut să se convingă că recente măsurile de reformă nu fuseseră decât o rafală trecătoare.

– O, uite!, strigă Judy într-o după-amiază de primăvară, vrând să atragă atenția mamei ei, în

timp ce privea de la una din ferestrele de sus ale casei. Casa renovată de vizavi a luat foc!

Pollyanna nu ar fi trebuit să se mire. Judy avea o imaginație debordantă, iar Jimmy îi prevedea o carieră foarte reușită de scriitoare de romane care își îngheață sângele în vine. Fiind luată prin surprindere, Pollyanna străbătu în grabă încăperea, dar se liniști de la prima privire.

– O, nu este foc, iubita mea. Este lumina soarelui care se reflectă în ferestre. Privește cum strălucește cerul.

Judy își îndreptă atenția spre orizontul luminos de la vest.

– Cred că cerul a luat foc, îndrăzni ea să afirme. Mamă, nu ar fi norocul nostru dacă totul ar lua foc și ar arde înainte să ajungem noi acolo?

Și apoi, fără să mai aștepte comentariul la tragedia sugerată de ea, abordă un alt subiect.

– Când vin fetițele?

– Care fetițe, draga mea?

– Păi cele care vor locui în casa renovată.

– O să locuiască acolo niște fetițe? Eu nu am auzit nimic.

Pollyanna se întreba dacă nu cumva bârfele din cartier trecuseră pe lângă ea și ajunseseră la urechile lui Judy, sau dacă asta era ceea ce, de fapt, își dorea fetița. Întrucât își cunoștea foarte bine copilul nu a fost surprinsă să constate că a doua variantă era cea corectă.

– Sunt foarte sigură că vor fi niște fetițe, mamă, a spus Judy cu condescendența arătată ce-

lor cu intelectul mai puțin dezvoltat. Pentru că Dumnezeu nu va mai trimite alți băieți pe strada aceasta. Și așa sunt prea mulți.

– O, nu știi ce să spun. Cred că băieții drăguți nu sunt niciodată prea mulți.

– Când am să fiu o doamnă, a declarat Judy cu mândrie, o să am numai fete și câini ca Jiggs, o mulțime de pisicuțe ca Sin și nici un băiat, nici măcar un bebeluș.

Satisfăcută de acest ultimatum, reveni la investigația inițială.

– De ce nu vin mai repede fetele astea, mamă?

– Eu nu știu că urmează să vină niște fete.

– O să fie numai băieți?

– S-ar putea să nu fie copii în această familie.

Judy reflectă la această idee ciudată.

– Păi cred că vor avea copii foarte curând, spuse ea în cele din urmă. Mătușa Sadie nu a avut copii la început, iar acum îl are pe Jamie, iar mătușa Anne nu a avut nici un băiat, așa că l-a adoptat pe Philip. Îi lași pe oamenii aceștia să-l adopte pe Junior, mamă?

– Nu cred.

Judy oftă.

– Dacă el ar locui acolo și eu aș locui aici, am putea să ne facem semn cu mâna în fiecare zi și ar fi foarte nostim.

Iar apoi, dând de înțeles prin atitudinea ei că realizase cât de dezamăgitoare era această lume, își turti nasul de geam și se lăsă în voia contemplării naturii.

Pe măsură ce zilele treceau, Judy a încetat să mai vorbească despre eventualii ei vecini, și adulții de pe Terrace s-au împăcat treptat cu ideea că, deși fusese renovată, casa nu va fi ocupată până în toamnă. Apoi dintr-odată au început din nou pregătiri grăbite, de astă dată în mod clar în vederea unei ocupări iminente. Geamurile au fost spălate și ferestrele lăsate larg deschise pentru a lăsa să intre aerul, după ce fuseseră atâta timp închise. Iarba a fost tunsă din nou. Și într-o dimineață, când Pollyanna și-a însoțit copiii până la ușă ca să-i vadă cum pleacă la școală, a zărit un camion cu mobilă în fața casei.

– Trebuie să mă duc astăzi la școală, mamă?, a întrebat Judy care, deși era cu inima zdrobită întotdeauna când era ținută acasă, considera că este bine să se arate nemulțumită de procesul educațional.

– Cred că ai face bine să te duci.

– Dacă nu merge la școală, o să ajungă o, o, o... infamă, nu-i așa, mamă?, a întrebat Junior,

– Vrei să spui ignorantă, nu-i așa, scumpule? Da, este foarte rău pentru copii să nu se ducă la școală.

– Eu nu sunt o ignorantă.

Resentimentele lui Judy îi includeau în mod egal pe mama și pe fratele ei.

– Sunt doar o fetiță. Și apoi, lumea aceasta este rea.

– Ho!, pufni Junior. Nu înseamnă ce crezi tu. Înseamnă că nu știi să scrii și nu cunoști ortografia.

– Ba da! P-i-s-i-c-ă, pisică.

Pollyanna luă atitudine în fața purtării batjocoritoare a fiului ei.

– Știi că Judy e mai mică decât tine. Cred că se descurcă foarte bine pentru o fetiță așa de mică. Acum fuga la școală, copii! Și, Junior, ai grijă să te oprești la fiecare intersecție și să te uiți în ambele părți înainte să traversezi împreună cu Judy.

Pollyanna se uita în urma lor, cu o mică strângere de inimă și o umbră în priviri. O mamă modernă trebuie să fie oarecum spartană, își spuse Pollyanna, deoarece în fiecare dimineață își trimite copiii în întâmpinarea primejdiei. Secolul al XX-lea, cu tot progresul lui mult lăudat, nu făcuse ca străzile să fie mai sigure pentru copiii mici.

Era o adevărată ușurare să-și îndrepte atenția spre camioanele cu mobilă, dintre care unul începuse deja să-și descarce conținutul. Pollyanna era foarte ocupată în dimineața aceea, dar, cu toată presiunea exercitată de activitățile ei, se oprea din când în când să privească pe fereastră la ce se întâmpla afară. Dacă interesul prea mare pentru tot ceea ce îi privea pe semenii ei era o slăbiciune, ei bine, Pollyanna o avea.

Jimmy a venit acasă la masă, pregătit să fie pus la curent.

– Ei bine, presupun că ai aflat totul despre noii noștri vecini, mai puțin poate ce impozit plătesc pe venit.

– De fapt, nu am aflat nimic, Jimmy. Sunt două servitoare care au lucrat toată ziua și un băr-

bat în uniformă de șofer, dar nu am mai văzut pe nimeni altcineva.

– Mama crede că aici nu vor locui fetițe, oftă Judy.

– Draga mea! Ce nefericire!

– Și nici băieți, a spus Junior.

– Din rău în mai rău.

– Firește că nu știu așa ceva. Dar nu am văzut nici un fel de mobilă care să sugereze că ar fi și copii. Însă trebuie să fie o familie respectabilă, au fost atât de multe lucruri...

– Eu cred că poate să fie exact invers, a sugerat Jimmy. Cu cât este mai mare casa, cu atât mai mică este familia.

Spusese totul în glumă, dar câteva zile mai târziu Pollyanna dispunea de o informație care arăta că nimerise exact la țintă.

– Jimmy, ai avut dreptate în legătură cu vecinii noștri. Se pare că familia este alcătuită numai din două persoane, tatăl și fiica. Au trecut pe lângă casa noastră în dimineața aceasta în drum spre gară. Domnul arată foarte bine, este cam de vârsta unchiului John așa spune, deși are părul mai cărunț.

– Și fata e mare?

– Da. Nu am văzut-o de aproape, dar pare adultă. Cred că am să le fac o vizită săptămâna viitoare. Casa este în perfectă ordine, ca și când ar locui aici de un an.

Dar Pollyanna nu și-a dus intenția la bun sfârșit din cauza doamnei McGill. Aceasta venise în-

tr-o dimineață pentru reparațiile săptămânale, care se înmulțiseră enorm de când Philip devenise membru al familiei și, cât cele două femei stăteau de vorbă despre cârpit și reparat, Pollyanna întrebă:

– Nu vrei să mergi cu mine să le facem o vizită noilor noștri vecini?

– Vrei să spui, să mergem la fătucă asta, Chalmers?

– Păi da.

Doamna McGill a pus lucrul deoparte.

– Înseamnă că nu ai auzit?

– Ce să aud?

– Că nu dorește vizite. Că este invalidă.

– Invalidă!

Pollyanna repetase cuvântul de parcă nu putea să-și creadă urechilor, așa că doamna McGill izbucni în râs.

– Eu nu am auzit nimic despre asta, spuse ea. Poate că domnișoara Chalmers nu este impresionată de privilegiile sociale ale acestui cartier și consideră că invaliditatea este cea mai bună protecție împotriva unor vizite de curtoazie nedorite.

– Dar ce te face să crezi că este invalidă?

– Doamna Redding și doamna Hamilton s-au dus acolo miercuri, și servitoarea le-a spus că domnișoara Chalmers le roagă să o scuze. A spus că este invalidă și nu dorește să vadă pe nimeni.

– Sărmana de ea!, exclamă Pollyanna, care nu-și putea imagina nenorocire mai mare decât

să fie ruptă de prieteni, eventuali sau de alt fel. Dar este atât de tânără, încât probabil că se va face bine.

– Așadar, ai văzut-o?

– O, da, pleacă cu mașina în fiecare dimineață.

– Cu mașina? Pare foarte slăbită?

– Nu, nu, tocmai că nu!, exclamă Pollyanna cu atâta tărie, încât regretă văzând ce efect avusese asupra doamnei McGill.

– Așa, deci! Pollyanna, nu cumva ar putea fi o glumă inventată de ea ca să-și țină vecinii departe?

Din punctul de vedere al Pollyannei așa ceva era de negândit. Spuse repede:

– Firește că nu am văzut-o niciodată de aproape, numai de vizavi. Din câte mi-am dat seama, pare foarte delicată.

Doamna McGill își reluă lucrul la cârpitul hainelor.

– Ei bine, dacă invaliditatea ei este reală sau numai un pretext, este clar că familia Chalmers nu va întreține prea multe relații în Elsinore Terrace.

Când o zări din nou pe noua ei vecină, Pollyanna o privi cu o solitudine aproape dureroasă. Mașina se opri în fața casei, șoferul era la ușă. Tânăra coborî vioaie pe alee, iar mișcările ei sugerau mai degrabă o vitalitate intensă decât o delicatețe fizică.

Se opri la capătul îndepărtat al gardului viu.

– Martin.

Vocea ei era limpede și clară. Nu sugera deloc o anumită fragilitate.

– Da, domnișoară Lorraine.

– Te rog să ai grijă să se pună apă în scaldătoarea păsărilor în după-amiaza aceasta. Este uscată de mai multe zile, așa că sărmenele ființe vor fi foarte încântate.

– Voi avea grijă, domnișoară Lorraine.

Traversă trotuarul și se urcă în mașină. Purta un taior bleumarin și o pălărie neagră, lăsată pe obrazul stâng. Dar obrazul drept era roz ca petalele de trandafir.

Pollyanna se uită în urma mașinii care se îndepărta și dădu din cap.

– Domnișoară Lorraine Chalmers, nu arăți deloc ca o invalidă, nu vorbești și nu pășești ca o invalidă. Așadar, dacă ești bolnavă, va trebui să-mi demonstrezi. Indiferent dacă vrei vizitatori sau nu, am de gând să fac cunoștință cu dumneata și să aflu singură ce te doare.

În împrejurările date, era o decizie cât se poate de nesăbuită. Pollyanna ar fi fost uluită dacă ar fi știut cât de repede avea să se realizeze.

CAPITOLUL II

Introducere

Junior și Judy aveau nevoie de costume speciale pentru serbarea școlară de sfârșit de an. Junior urma să fie costumat în indian, o alegere foarte fericită din punctul de vedere al Pollyannei, căci avea deja un costum complet de indian, cumpărat de mătușa Ruth când fusese odată în vest. Judy urma să fie Mica Păstorită și, când a aflat ce va purta, Pollyanna nu s-a mirat că își pierduse turma. Orice turmă care se respectă ar lua-o la sănătoasa, în semn de protest.

În timp ce studia schița în care învățătoarea lui Judy își prezentase ideile de costum potrivit pentru o păstorită, Pollyanna și-a amintit de o rochie a ei pe care o aruncase pentru că nu mai merita s-o refacă și nici nu era potrivită pentru a fi donată la Armata Salvării. Era dintr-un material delicat, înflorat, cu volane mici, iar Pollyanna, care se întrebese adesea oare de ce o mai păstrează, descoperi răspunsul în costumația nepotrivită a Micuței Păstorite.

Pollyanna ieșise să coasă pe verandă, unde hărnicia ei nu o împiedica să se bucure pe deplin de prospețimea dimineții de iunie. Ceva mai încolo, într-un colț, Ruth se străduia să-și îmbrace cea mai mare păpușă într-o rochie destinată alteia, jumătate cât ea. Ruth avea aproape trei ani și era bucuria familiei. Deși era mai puțin frumoasă decât Judy, veselia radiantă de pe fețișoara ei bucălată era de-a dreptul irezistibilă. Judy și Junior se certau foarte des, dar exista un subiect asupra căruia erau întotdeauna de acord, și anume că surioara lor cea mică era absolut perfectă. Sadie povestea încântată că, atunci când Junior îl cunoscuse pe Jamie, îl măsurase cu privirea și apoi remarcă:

– Nu e nostim că pe lângă Ruth toți ceilalți copilași arată de parcă ar fi făcuți din noroi?

Pollyanna se opri o clipă ca s-o observe pe copila ei cea mai mică, care se lupta cu misiunea ei imposibilă. Avusese intenția s-o roage pe Nancy să aibă grijă de Ruth până se întoarce de sus, dar Nancy călca rufe și, ținând seama de cât de absorbită era Ruth de joaca ei, se pare că această precauție nu era necesară. Pollyanna intră în casă închizând cu grijă ușa în urma ei și nimic din comportarea lui Ruth nu trăda că fetița ar fi remarcat că fusese temporar lăsată singură.

Pollyanna avu nevoie de ceva mai mult timp decât anticipase ca să găsească rochia dorită. Ar fi spus că știa nu numai cufărul în care era, dar și

colțul în care era împăturită. O descoperi în ultimul cufăr din șir, abia după ce încetă să mai fie ferm convinsă că știe unde se află, începu să caute ca și când nu ar fi avut nici cea mai mică idee unde se afla rochia buclucașă. Și atunci, fără nici un motiv pe care l-ar fi putut oferi atunci când s-a gândit la acest lucru mai târziu, în loc să coboare imediat la parter, se duse în camera din față și se uită vizavi.

Nu rămăsese acolo mai mult decât îți trebuie ca să-ți ții respirația, dar Pollyannei i se păru că acele câteva secunde îi furaseră toată tinerețea și o transformaseră într-o bătrânică speriată. Ajunsese la fereastră tocmai la timp ca să vadă una din acele drame care se joacă în fața ochilor noștri părând pe moment ceva extrem de confuz, dar mai târziu, de-a lungul anilor când ne bântuie visele, se repetă fără a omite nici cel mai mic detaliu. Camionul cu mobilă trecea grăbit pe stradă, fata în albastru a sărit înainte, s-a împiedicat și a căzut pe spate, strângând la piept ceva ce smulsese din fața acelor roți grele – scena aceasta avea să se repete în mintea Pollyannei în multe nopți înfrigorate din anii care aveau să vină.

Văzuse toate acestea, dar ochii ei încordați nu o puteau asigura că silueta micuță îmbrăcată în alb, cu clăia de păr galben pe cap, se mișcă încet sau zace inertă în brațele care o strâneau. În timp ce alerga în jos pe scări, Pollyanna avea impresia că țipă, dar în bucătărie fierul de călcat

al lui Nancy aluneca liniștit peste damascul lucios, iar Nancy fredona un cântecel fără cuvinte. Strigătele care se îmbulzeau în gâtulejul Pollyannei ieșeau de pe buze ca niște gemete înăbușite, mult prea slabe ca să ajungă la urechile lui Nancy. Dar Jiggs, mai receptiv decât specia umană, îi ieși în întâmpinare pe primul palier și se luă după ea, căci inima lui de câine simțea instinctiv tragedia.

Pollyanna vedea totul ca prin ceață în timp ce traversa strada. Inima i se zbătea ca o ființă înspăimântată închisă într-o colivie, lovindu-se de gratiile închisorii. Vedea vag că Lorraine Chalmers se ridicase în picioare, dar făptura micuță din brațele ei era numai o pată albă neclară pe fundalul albastru. Pollyanna desfăcu brațele în lături cu un geamăt îngrozit.

Un strigăt răspunse geamătului ei. Cea mai dulce voce de fetiță din lume se plângea cât se poate de nefericită:

– Lochița flumoasă a lu' bebe e muldală! O, e asa muldală! Bebe, fetiță lea, fetiță lea!

Prăpastia dintre spaima înfricoșătoare și sentimentul de ușurare era prea mare pentru a putea fi depășită de subconștientul Pollyannei. Treccerea de la o stare sufletească la cealaltă ar fi fost mult prea bruscă pentru sănătatea ei mintală, astfel că cea mai bună soluție a fost să șteargă total din memorie emoțiile zguduitoare din cele câteva minute care trecuseră și să ia totul de la

capăt. Pollyanna se prăbuși acolo unde stătea, și apa vindecătoare a uitării năvăli peste ea.

Simțind o limbă aspră pe obraz, Pollyanna își reveni în simțiri, având impresia că trecuseră câteva ore, deși nu erau decât un minut sau două de când leșinase. O voce șocată protesta în zadar, în timp ce alta, subțirică și dulce, murmura:

– Ce muldală! Bebe e fetiță lea!

Pollyanna deschise ochii, cu un sentiment ciudat de inerție, iar Jiggs își aprobă propria metodă de resuscitare printr-un lătrat de încântare.

Pollyanna o văzu pe Lorraine Chalmers, care stătea în genunchi lângă ea, și observă indiferență frumusețea chipului speriat, aplecat asupra ei. Alături de Lorraine Chalmers, Ruth își ținea ridicată rochia albă, privind dezaprobatore la pata care îi distrusese prospețimea. Pollyanna privea tabloul cu un interes detașat.

– Presupun că sunteți mama acestei fete, spuse domnișoara Chalmers, vorbind dintr-o răsuflare. Îmi pare nespun de rău că ați suferit asemenea șoc, dar fetea nu a pățit nimic.

Amintirea străpunse ca un pumnal calmul nefiresc al Pollyannei. Se ridică în capul oaselor.

– I-ați salvat viața, articulă ea, și când rosti aceste cuvinte un șuvoi de lacrimi îi țâșni din ochi și se rostogoli în jos pe obraji. Jiggs, al cărui calm era profund tulburat de această scenă, protestă printr-un geamăt și se lipi mai strâns de ea.

– O, vă rog, nu plângeți, o rugă domnișoara Chalmers. Totul e bine, vedeți doar și dumneavoastră. Credeți că puteți merge? Dacă vreți, putem merge în grădină unde este un fotoliu chiar la umbră ca să stați puțin jos până vă reveniți. Dacă vreți să încercați să mergeți până acolo, pot să chem una dintre servitoare și vă ajutăm amândouă.

Dar lacrimile Pollannei nu fuseseră decât un mijloc de ușurare, iar acum începea să-și revină în fire.

– O, cred că pot să merg fără ajutor, spuse ea. Mă simt mult mai bine.

Se ridică cu greu în picioare, în ciuda afirmației sale, dar simți un sprijin liniștitor în mâna domnișoarei Chalmers așezată pe brațul ei. Odată în picioare, ce fusese mai rău trecuse și se îndreptă spre un fotoliu rustic de pe pajiște, așezat la umbra unui castan sălbatic.

Pollyanna începu să se scuze.

– O, mă simt așa de jenată, oftă ea. Când mă gândesc că am leșinat în fața dumitale, când ar fi trebuit să se întâmple mai degrabă invers.

Expresia de pe chipul domnișoarei Chalmers se schimbă. Arăta ca cineva care ar fi vrut să zâmbească, dacă nu ar fi uitat cum.

– Dar de ce?, întrebă ea.

– Păi eu sunt perfect sănătoasă întotdeauna. Iar dumneata... o, draga mea, sper că nu a fost prea mult pentru dumneata.

Dacă surprinsese pe buzele domnișoarei Chalmers fantoma unui zâmbet, ei bine, aceasta dispăruse, așa cum fac de obicei fantomele, fără să lase nici o urmă.

– De ce să fie prea mult pentru mine?, întrebă domnișoara Chalmers, deși ceva din purtarea ei sugera că răspunsul îi este indiferent.

– Ei bine, am înțeles că nu ești foarte puternică și sunt sigură că a salva viața unui copil, iar după aceea a avea grijă de mama nechibzuită a acestuia este epuizant pentru oricine.

– Dacă ai auzit că nu sunt puternică, ai fost greșit informată. Sunt una dintre acele persoane tragic de puternice care trăiesc mai mult decât toți prietenii lor, decât toate speranțele și toată fericirea lor.

Vocea ei nu mai era plăcută. Devenise dură și aspră. Dar Pollyanna nu era dispusă să se lase respinsă. Apucă impulsiv mâna cea mai apropiată de ea și o țină cu ambele ei mâini.

– Erai o străină până în dimineața aceasta, spuse ea. Iar acum îți datorez atât de mult, încât nu voi trăi suficient ca să-ți pot plăti datoria.

Ignorând aversiunea domnișoarei Chalmers față de societate, continuă însuflețită:

– Sper că îmi vei permite să-l aduc pe soțul meu să te cunoască. Nu va avea liniște până nu îți va mulțumi în numele amândurora.

– Dar am primit deja prea multe mulțumiri și așa. Nu am făcut nimic. Și apoi... ei bine, ade-

vărul este că fac foarte rar cunoștință cu oameni străini.

Degetele Pollyannei păreau să slăbească strânsoarea mâinii fetei, fără să mai aștepte vreo comandă. Culoarea îi revenise încet în obraji, dar acum aceștia se îmbujoraseră de-a dreptul. Respingerea era stânjenitoare, ca o palmă peste față. Această tânără care respinsese orice dovadă de simpatie motivând că este invalidă nu dorea să facă cunoștință cu oameni străini. Pollyanna era uimită, umilită, jignită.

– Îmi pare foarte rău... începu ea și se opri brusc, căci emoția o gâtuia.

Domnișoara Chalmers se întorsese în așa fel încât să i se vadă profilul. Pollyanna se oprise atunci când descoperise că obrazul întors spre ea era desfigurat de o cicatrice urâtă. Era un fel de adâncitură, ca și când ar fi fost provocată de un glonț, și de la ea radiau linii albastre în toate direcțiile, formând ceva care îți sugera fără să vrei o pânză de păianjen. Pollyanna o privea fix, înțelegând că fata se întorsese în mod intenționat așa, ca să se vadă cât este de desfigurată, și termină grăbită propoziția:

– ... că gândești în felul acesta.

Domnișoara Chalmers se întoarse cu fața spre ea, cu ochii ei albaștri întunecați de durere. Pentru o clipă, buzele i se întredeschiseră, ca și când ar fi vrut să vorbească, dar își stăpâni impulsul și închise din nou gura, strângând-o într-o linie

albă. Dar, când Pollyanna se căzni să se ridice în picioare, spuse destul de repede:

– O, încă nu trebuie să încerci să mergi, nici să nu te gândești la asta.

– Dar mă simt cât se poate de bine. Chiar sunt foarte puternică. Nici măcar n-am apucat decât de două ori în viața mea.

Pollyanna șovăi o clipă, apoi se hotărî și continuă:

– Sper că o să-mi dai voie să te văd cât de curând. Nici n-am apucat să-ți spun ce e în inima mea.

Domnișoara Chalmers întoarse privirile. Pollyanna era convinsă că este pe punctul de a refuza cererea și rosti ceva cam impulsiv:

– O, te rog!

Fata se uită la ea surprinsă, apoi timp de o secundă buzele ei se arcuiră într-un zâmbet slab.

– Nu sunt întotdeauna o companie agreabilă, spuse ea.

– Dacă nu o să ai chef să mă vezi când voi veni, voi reveni altă dată.

– Nu cred că o să am niciodată chef să văd oameni. M-am mutat dintr-un oraș unde toată lumea mă cunoștea, tocmai pentru a fi departe de toți, și de cei înțelegători, și de cei curioși. Insula lui Robinson Crusoe ar fi locul ideal, dar, din păcate, tata trebuie să fie aproape de firma lui. M-am gândit că va fi cel mai ușor lucru din lume să evit să fac cunoștințe noi.